Ce facem cu OLIMPICII?

Am auzit cu surprindere spunându-se zilele trecute că pentru statul român nu este rentabil să se îngrijească de olimpicii internaționali datorită faptului că ne costă prea mult și investiția nu este recuperată.

Unii susțineau că indiferent când s-ar investi în pregătirea unui elev cu performanțe deosebite, suma respectivă este în marea ei majoritate pierdută deoarece elevul va alege întotdeauna să părăsească țara și să își efectueze studiile universitare peste hotare. După terminarea facultății, șansele ca respectivul tânăr să se întoarcă în țară sunt practic nule. Mai mult, puținii care aleg să urmeze cursurile unei facultăți din țară, după absolvire pleacă să lucreze în afara *României*. Așadar, în toate situațiile, statul român a făcut o investiție în zadar.

Să vedem acum la cât s-ar ridica investiția statului român pentru un elev cu rezultate deosebite. La școală acesta are de obicei un statut special în sensul că i se mai trec cu vederea absențele și rezultatele mai slabe la anumite materii. Totuși, acest tratament special nu costă nimic statul român.

Pe lângă aceasta, elevul participă la cursurile *Centrelor de Excelență*, la olimpiadele naționale și internaționale, primește premii în bani acordate de *Ministerul Educației și Cercetării* și excursii în străinătate.

Vom lua în considerare acum un caz ipotetic în care un elev obține tot ceea ce poate oferi statul român. Așadar, o dată pe săptămână el merge la cursurile *Centrului de Excelență*. Aceste cursuri nu se organizează în timpul vacanțelor, deci avem cam 40 de participări. El face parte dintr-o grupă formată din 20 de elevi și, dacă considerăm că pentru fiecare curs statul român cheltuie 1000 de euro (sumă oricum exagerată), avem un cost de 50 de euro pe săptămână sau 2000 de euro pe an.

Pentru ca elevul să participe la olimpiadele naționale și la taberele de pregătire, luăm în considerare din nou o sumă acoperitoare de 50 de euro pe zi. *Olimpiada Națională* durează o săptămână și de obicei sunt două tabere de pregătire care durează fiecare câte două sau trei săptămâni. Avem astfel din nou aproximativ 40 de zile, deci încă 2000 de euro.

Pentru *Olimpiadele Internaționale* vom face calculele folosind suma de 200 de euro pe zi. Un elev participă la cel mult două astfel de concursuri deci avem un cost total de 3000 de euro.

Premiile acordate de *Ministerul Educației și Cercetării* s-au ridicat în unele situații la 5000 de euro, iar valoarea excursiilor în străinătate poate atinge și ea 5000 de euro.

Obținem un total de 17.000 de euro; poate am ignorat unele costuri, dar cu siguranță le-am exagerat pe cele amintite. Oricum, cred că pot să afirm cu certitudine că statul român cheltuie cu un olimpic internațional cel mult 20.000 de euro pe an.

Ce înseamnă asta pentru statul român? Nimic! Sau poate zece metri de autostradă! Sau poate subvenționarea timp de o oră a unei întreprinderi falimentare!

Totuși se poate spune că și cei 20.000 de euro pot fi folosiți pentru a plăti medicamentele câtorva sute de pensionari timp de un an.

Totuși, susțin că acești bani nu sunt pierduți. Ideea potrivit căreia toți olimpicii pleacă este complet greșită. Din nefericire, în *mass-media* apar informații referitoare numai la olimpicii care pleacă, nu și la cei care rămân. Și, din fericire pentru *România*, mai mult de jumătate rămân. Așadar, în timp suma este recuperată. Cât de repede? Poate veți spune că sunt deplasat, dar părerea mea este că banii se recuperează în câteva luni, cel puțin pentru informaticieni.

Salariul unui programator bun depășește 1000 de euro chiar și în *România*, dar aceasta este o mică parte din valoarea muncii prestate de un programator valoros. Firma la care lucrează acesta obține de peste zece ori mai mult din vânzarea *soft*-ului creat de un astfel de programator. Din diferitele impozite (numeroase) statul recuperează banii imediat.

Nu vreau să intru în clișee, dar și cei plecați în străinătate trimit o grămadă de bani acasă. Deci... în opinia mea investiția statului este una chiar foarte bună. În plus, nu trebuie neglijat efectul moral al acestor performanțe. Cred că orice român este mândru de faptul că reprezentanții noștri obține rezultate deosebite la concursurile internaționale.

Mă întreb cum a putut apărea o astfel de idee. Chiar nu putem vedea dincolo de costurile imediate? Am ajuns să trăim de pe o zi pe alta încât să nu ne mai intereseze că efectele unei investiții pot apărea doar după câțiva ani? Posibil... și îngrijorător totodată. Poate că sumele prezentate de mine sunt greșite... Poate că nu este rentabil... Dar pentru a mă convinge de așa ceva, am nevoie de mai mult decât vorbe...

Mihai Scorțaru